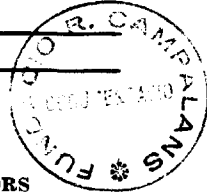

FEEDRACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISMEREDACCIÓ :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).ADMINISTRACIÓ :
M. MIQUEL26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Després de la manifestació CATALANA de l'ONZE DE SETEMBRE, de les manifestacions BASQUES, els TREBALLADORS reprenen EL COMBAT SINDICAL

A CATALUNYA

ELS TREBALLADORS
DE LA IBERICA FAN VAGA
DE SOLIDARITAT

Els patrons de la Ibèrica, fàbrica de teelvisors que és la més important d'Espanya — capital americana sobre-tot — volien obligar els treballadors a augmentar les cadències de producció. Els obrers es negaren, i reclamaren discussió i augment de salaris. Cinq treballadors foren despedits. Però la vaga de solidaritat, unànime, feu recular l'empresa i foren readmesos. Avui s'està discutint el nou contracte col·lectiu.

A MADRID

L'ACCIO DELS METAL-LURGICS
MADRILENYS NO CESSARA

Després del gran triomf dels metal·lúrgics madrilenys reclamant i aconseguint l'augment del 20 % dels salaris, els treballadors de la capital espanyola plantegen les noves exigències que ja figuraven en la seva «declaració» que la premsa refusà de reproduir: «No estem disposats a consentir que el pla es faci a les nostres espatlles». «El dret de vaga és una necessitat davant la realitat dels treballadors a Espanya», etc... A la «Pegaso» l'acció a représ.

A VALENCIA

ELS TREBALLADORS DE SAGUNT
MANTENEN LA VAGA 10 DIES

Els treballadors metal·lúrgics de Sagunt han mantingut més de deu dies de vaga exigint l'augment de salaris i varies millores al contracte col·lectiu. La vaga, pràcticament durava encara el primer d'octubre. Finalment, la decisió obrera ha exigut les noves discussions, reclamades pels treballadors. Una vaga del textíl ha començat a «La Yutesa»

PAIS BASC

PROTESTES OBRERES

Més de 600 treballadors de l'empresa Beltran i Casado anaven a ésser despedits. Una gran manifestació obrera davant la Casa Sindical ha aturat per ara les intencions de l'empresa. A la General Electric els empleats han exigut el manteniment de la jornada de treball intensiva. El dia 16 d'octubre els treballadors que escriviren una lletra de reclamacions al Cap d'Estat seran jutjats pel Tribunal de Orden Público. Més de 20.000 metal·lúrgics han fait vaga de 5 hores, seguint consignes de l'A.S.O.

ASTURIES

LA TENSIO CONTINUA

A la mina de la Camocha, on la vaga heroica dels minaires durà més de tres mesos, els patrons s'estàn quedant sense minaires. Quan el treball reprengué posaren com a condició la pèrdua d'antiguetats : els treballadors refusen i marxen. A Marabules es treballa amb el mínim rendiment. L'ambient a Astúries és francament dolent.

LA DEMOCRACIA DIU PRESENT...

El combat sindical es lliura a l'interior del país. Es un combat que té les seves pròpies lleis, d'ordre social i econòmic sobretot. La classe treballadora que ha reconstituït al llarg d'aquests anys els seus quadres dirigents, mena actualment aquest combat amb decisió. L'Aliança Sindical Obrera, amb les seves Federacions d'Indústria, aconsella i orienta l'acció dels obrers. Els treballadors lluiten tant com per les reivindicacions purament econòmiques, per a superar una condició indigna que els fa simples «objectes» instruments del patronat, coses que es venen i es compren. La reivindicació de la dignitat obrera és fonamentalment una reivindicació democràtica: quan els metal·lúrgics de Sagunt, de Barcelona, de Madrid o de Bilbao reclamen els seus drets és tota la democràcia hispànica

la que se sent representada en aquesta acció. Aquesta democràcia a la península, ha de tenir com a reivindicació política fonamental, la reconeixença dels drets de les nacionalitats però també la voluntat de dreçar un nou Estat federatiu que sàpiga promoure la justícia i el progrés social. Només així la democràcia enllaçarà realment amb les forces del pervindre: les forces del treball.

Tot fa preveure que entrem en anys decisius per l'esdevenidor dels nostres pobles. Els grans problemes polítics del present i del pervindre són, i seran cada vegada més, determinats per aquesta gran presència obrera. Els socialistes sabem que d'ella depèn el destí de la democràcia a casa nostra igual que a tot el món.

EL NOSTRE DEURE

Per Pere BERNAT

L'angoixa d'una situació és sempre funció del temps que passem en tractar de resoldre el problema que aquesta ens planteja. Però la costum d'arrelar-se costums es tan característica de la naturalesa humana, que si massa dura la recerca de la solució, l'home accepta la solució de fet. Quan no s'hi complau.

Ja portem un quart de segle de desfer voluntari. Testimoni d'una guerra que honora, i honorarà sempre, els que volgueren conservar la tradició democràtica dels pobles d'Espanya, ens trobem, d'anys ençà, els participants d'un exili que ha anat separant-se de dia en dia, de la realitat política, social i econòmica peninsular.

S'ha conservat viu en l'exili, perquè es conserva viu en cadascú de nosaltres, un ideal democràtic, social, republicà; un ideal que trobava un ressò en tots els peninsulars que havien desitjat la República del 1931 i que havien lluitat per conservar-ne les adquisicions, les perspectives.

Una ressonància que avui ha quasi desaparegut. Per què? En primer lloc perquè els homes que lluitaven per les institucions republicanes són cada dia més pocs i tenen tots més de seixanta anys; llur presència en l'àrea de la lluita política i sindical es fa doncs cada dia més rara i llur influència menys important.

Però sobretot perquè, malgrat el caliu, que els vells lluitadors proven d'entretenir, els joves es troben davant realitats contra les quals llurs aspiracions venen a xocar, mal preparats com són a la lluita sindical i política.

Mentre a l'exili els vells caps de fila elaboren «noves» solucions en llurs laboratoris més o menys llunyanos, a la península, cada dia amb més originalitat va establint-se una realitat que es la sola que compta com a base d'una acció política i social, positiva i constructiva.

Mentre a l'estranger els responsables polítics van poc a poc donant-se compte que llurs extrapolacions quotidianes són la penya que llur idealisme paga al divorci que existeix entre la realitat que els va fer sorri i la que avui va establint-se, a dintre d'Espanya va neixent una nova intel·lectualitat, nodrida per la pensa de principis socials quan menys, però preocupada bàsicament dels aspectes reals de la societat que viu, i respira, i menja en tots els països hispànics.

Quan les coses es presenten així com negar que cara als problemes de l'interior la posició de molts exiliats es buida de contingut vital i, per consegüent, ordena de dinamisme i d'esperança!

¿Qui té raó? Els obrers que cara a la realitat s'han agrupat dintre l'A.S.O.

i planten cara al règim franquista d'una manera que força l'admiració de les centrals obreres estrangeres o els vells capdells sindicalistes que de l'exterior estant semblen preocupats sobretot de conservar privilegis de representativitat? ¿Qui té raó? Els que, sense formació política suficient, lluiten per l'augment del poder de compra o els que a l'exterior ja no creuen en la fi del franquisme fins que mori el dictador?

La realitat avui dia ens ensenya que per sobreviure, la societat franquista recerca amb ànsia l'entrada al Mercat comú; una ansietat que sols ve a minvar l'equilibri budgètar que introdueixen les divises dels estíuejants estrangers.

Una angoixa que s'acompanya, irremediablement, d'una «liberalització» del règim, encara que sols sigui per parlar-ne.

La societat franquista, amb Franco o sense, anirà coneixent una expansió econòmica creixent durant els anys a venir i és en les èpoques d'expansió econòmica que s'acompleixen els triomfs obrers; l'història dels moviments obrers ho demostra.

Ha sonat l'hora de la fi de l'exili, l'hora del comiat a tots els sentimentalistes, l'hora d'abandonar l'espera de l'atribució d'una medalla de l'exiliat.

L'hora de desfer-se dels greuges i d'oblidar els amors propis.

Quan, en el seu temps, vàrem ingressar al combat que lliura el Moviment Socialista de Catalunya, vàrem respondre els nostres anhels catalanistes i socialistes, però també i sobretot a

una realitat que s'ha anat estructurant cada any més sòlidament: i és que el M.S.C. és avant tota cosa una organització política de l'interior, que viu amb els despertars dels obrers de Barcelona i comarques, que s'organitza i s'orienta damunt el bategar de la classe treballadora catalana.

Ara més que mai hem d'acostar-nos a l'esperança del nostre poble tot i participant als seus problemes, a les seves lluites i si convé als seus sofriments.

Cal escollir entre la perennització de la condició d'exiliat i el retorn, la participació directa del nostre ésser a la vida i evolució de nostres connacionals.

El nostre deure pot conèixer dubtes i titubeigs però no creiem que pugui conèixer altres camins.

El nostre deure es de tornar a Catalunya.

El nostre deure es de reprendre la tasca de la democratització de la nostra nació i de l'alliberament del nostre poble.

Es en l'esforç que l'home s'acompleix i troba raons d'esperar.

Responent al nostre deure no fem altra cosa que respondre, lògicament, a la nostra condició de socialistes catalans.

Si existeix una fita socialista pel poble de Catalunya, és a dintre que la trobarem.

Si existeixen camins socialistes per Catalunya es a dintre que els trobarem, incorporats a la vitalitat catalana.

REPRODUIM D'«ESPAÑA LIBRE» DE NOVA YORK

EL GRAN PROBLEMA :

Escola i ensenyament per a tots !

«El Moviment Socialista de Catalunya ha encarregat a un grup dels seus militants l'estudi dels greus problemes que caldrà encarar demà. Josep Pallach ha respost a la demanda amb un opuscle documentat: «El Gran Problema: Escolas i ensenyament per a tots!» que ha editat en català les Edicions Ibèria

«L'estudi de Josep Pallach constitueix una terrible acusació contra la dictadura franquista i els seus «25 anys de Pau» puix demostra com, en comptes de resoldre's, el problema de l'ensenyament s'ha empitjorat. En ciutats tant importants com Madrid i Barcelona l'Estat només sosté 8 Instituts de segon

sosté 65 escoles secundàries, i n'hi ha 45 d'altres privades. A aquestes escoles privades no poden assistir els fills dels obrers i dels empleats...

«Hi ha barris enters sense escoles a Barcelona, i probablement a tot Espanya hi ha prop d'un milió d'infants que no tenen escola de cap classe, ni pública ni privada per què no hi ha ni locals ni mestres per acollirlos.

«Després de la crítica basada en dades oficials, l'opuscle senyala solucions en uns objectius d'aplicació immediata i en unes línies directrius que s'aniran realitzant progressivament: l'ensenyament ha de ser obligatori i gratuït...

Entorn a la gestió obrera de l'empresa

Les formes autocràtiques de govern existents a Espanya no són més que un instrument per a sostenir un ordre social basat sobre la gran propietat, la concentració capitalista i tot un esquema d'explotació i domini. A la fi no és altra cosa que una de les formes de feixisme; opressió política i econòmica.

Aquesta agravació del fet de l'explotació, determina que en la lluita hem de distingir dues classes de reivindicacions: aquelles que podríem anomenar immediates i altres que responen a uns objectius de base. Açò, explica que la classe obrera combati per a l'obtenció d'unes llibertats mínimes d'associació, d'expressió, unes garanties de dret, etc... és a dir, les condicions per a establir les bases d'una acció posterior i, també, per a sobreviure.

Avui, les nostres classes treballadores s'han llançat al combat buscant un millorament de la seua situació econòmica i per uns sindicats obrers; al mateix temps, però, les aspiracions van més enllà: el combat d'ara ho és també per l'establiment d'una autèntica democràcia, i aleshores la gestió obrera de l'empresa queda sempre inscrita en l'ideari de qualsevol acció proletària. I és que el dret dels treballadors a participar activament en la direcció de l'empresa, de l'economia, dels afers col·lectius és la pedra bàsica de la futura societat socialista; societat on el govern del poble pel poble i la desaparició de l'explotació, tant econòmica com política, seran realitats tangibles.

EXPERIENCES CONCRETES

En l'actual moment, la gestió obrera no és un projecte que pugui ser considerat utòpic; la realitat ens ofereix múltiples i diversos exemples. Podríem fer una llarga enumeració de països que han adoptat en diferents graus la gestió obrera, tant en el camp neo-capitalista com en el socialista. En els primers Estats obra de les pressions dels sindicats (tal és el cas d'Anglaterra on hi ha més de 5.000 empreses en aquest sistema de gestió) en el segon ha estat producte d'una transformació revolucionària. De particular interès seria el cas de la Federació Iugoeslava. Estat en el qual el paper representat per la gestió obrera es del determinant de tot el procés polític.

Mes no cal anar massa lluny; a casa nostra, també, tenim experiències. El més important exemple el tindriem representat per les col·lectivitzacions realitzades durant la guerra civil; en particular és de enorme interès el «Decret de Col·lectivitzacions de la Generalitat de Catalunya». Aquest text legal no feia sino estructurar i regular una situació de fet i establir per a les pels mateixos treballadors, i respecte a empreses col·lectivitzades una gestió

les privades (menys de 100 treballadors) un control obrer sobre la direcció. Com hom pot comprovar en les mateixes publicacions franquistes («Las Colectivizaciones en Cataluña - 1941») el funcionament i el sistema de eleccions era democràtic.

JURATS D'EMPRESA I COGESTIO FALANGISTA

En general és evident que les formes d'empresa existents a Espanya tenen un esquema tradicional, i inclús en les excepcions, com ho seria la casa ALFA, resultaria que la concentració de les accions en determinats grups financers (en el cas senyalat seria el banc de Santander) redueixen al mínim la intervenció obrera.

En alguns casos concrets les empreses han fet algunes petites concessions; es trata de certa participació en afers d'ordre secundari, de certa participació en la discussió... més les qüestions relatives a la producció resten concentrades en la direcció (propietari o mandatari dels accionistes). Darrerament, els cercles governamentals han insistit sobre la institució dels jurats d'empresa. En les empreses on aquests existeixen els treballadors es desinteressen

de les eleccions puix saben que les qüestions en els quals els jurats van a intervenir són superficials i sense cap transcendència en la marxa de l'empresa.

També algunes publicacions falangistes han parlat de la co-gestió, inclús el ministre de treball Romeo Gorria s'ha expressat com a partidari del capitalisme popular i de la promoció del món del treball. Encara que les coses no van més enllà de discursos i escrits demagògics, cal registrar que tant la esmentada co-gestió com els jurats d'empresa són intents de simular una evolució progressiva. Però la realitat és que la direcció de la economia continua concentrada en els mandatariats dels grups financers (inclús en les empreses «nacionals» dependents del I.N.I.), puix de tots és conegut qui domina la vida econòmica en l'Estat espanyol: la Gran Banca.

Es per tot açò per el que la gestió obrera de l'empresa continua éssent una aspiració positiva de la nostra classe obrera, aspiració que s'insereix en l'edificació d'unes institucions autènticament democràtiques i en el camí per la seua emancipació material i moral.

València, octubre 1964.

Joan del PUIG

Depèn de nosaltres ESCOLES I ESTATGES !

Com cada any, el començament de curs ha significat unes quantes dotzenes de discursos — molta propaganda; cap realitat —. Repasem les xifres i veurem que ni els Ajuntaments ni l'Estat no compleixen el seu deure. Aquest any, com els altres, milers de nens es quedaran sense escola a Barcelona. Ni pública ni privada. Seran els nens de les famílies pobres, els nens dels barris obrers, de famílies rellogades el més sovint. No parlem ja de l'ensenyament secundari i tècnic: l'abandó de l'Estat resta absolut.

Al costat del problema de l'escola, el de l'estatge. Les xifres són esterlides. Més de dues centes mil famílies viuen rellogades a Barcelona. A Sabadell, dades oficials i molt recents afirmen que prop de 9.000 famílies manquen d'allotjament (l'emigració aquest any 1964 donarà deu mil sabadellencs més — sense casa, tampoc). A Igualada prop de 1.500 famílies (dades oficials) viuen rellogades, pagant preus caríssims, amb grans dificultats morals i materials... A totes les ciutats industrials o que s'industrialitzen, els problemes són similars. Ni escoles, ni estatges a Barcelona la situació es vergonyant: «800.000 catalans no saben ni llegir ni escriure», escriu el cronista de «La Vanguardia» ¿Catalans? Si, catalans, germans nostres que han vingut fugint de la misèria de les terres del secà de Castella — i que han trobat ací aquesta altra misèria de les barraques, dels rellogats, dels infants abandonats.

¿Qui és responsable d'aquest abandó? ¿Qui ha de construir escoles i cases? Els ajuntaments, la Diputació, els Ministres? Els Ajuntaments donen la culpa als ministres; els ministres carreguen les responsabilitats als Ajuntaments. La responsabilitat és del que nomena els uns i els altres: és de la dictadura, és el règim que patim.

Nomes uns Ajuntaments elegits pel poble, unes Autoritats que hagin de donar comptes al poble, podran resoldre aquests problemes que són vitals pel poble. Depèn de nosaltres a fi de comptes, trobar-hi solució: escoles pels nostres fills, allotjaments per les famílies dels treballadors catalans! Només la decisió ciutadana resoldrà la qüestió. Depèn de nosaltres, catalans!

SOCIALISME I FEDERALISME

Per Josep PALLACH

ES amò interès que els socialistes catalans hem llegit l'anexe a la declaració política en la qual el P.S.O.E. de l'Exili recull i prova d'actualitzar l'antiga declaració de principis federalista, de l'esmentat partit.

El fet és important per bé que tot hom sap que els greus problemes que té avui plantejats el socialisme hispànic són, tant com els de principis, problemes de tàctica, d'organització, de treball i de direcció a l'Interior, de revisió seriosa de les perspectives sindicals, etc... etc. Res d'això no es pot escamotejar reactualitzant simplement una declaració, per ben intencionada que sigui.

Repetim però que la declaració té interès per què planteja al seu lloc — és a dir, en primer lloc — el gran problema de l'estructura política de l'Estat espanyol. El socialisme ibèric ha de resoldre PRIMERAMENT aquesta qüestió que ateny la vida mateixa de la península. Dir que ho resoldrem després, que « primer són els problemes econòmics i socials » és senzillament fer demagogia. Car sense resoldre els problemes nacionalitaris no hi ha ni tan sols possibilitats DEMORATIVES de planificació econòmica o de progrés social, les quals impliquen una participació real d'aquests pobles peninsulars als organismes ordenadors de la planificació o promotors del progrés. Tot això sense parlar de les reivindicacions culturals i polítiques d'uns pobles que aspiren realment a un govern democràtic, és a dir propi.

Els socialistes espanyols de l'emigració semblen anar comprenent aquestes realitats i és segurament per això que han reproduït la declaració de principis. Ara bé, és evident que la reproducció mateixa d'aquest text és un espantós anacronisme polític quan indica que « es reconeixeran les nacionalitats ibèriques a mesura que vagin demostrant indubtablement un suficient desenvolupament i sempre que, sobre la base que la seva llibertat no impliqui pels seus ciutadans cap pèrdua dels drets individuals JA ESTABLERTS A ESPANYA i d'aquells que són patrimoni de tots els pobles civilitzats »...

La història ens ha demostrat que aquests « drets individuals patrimoni dels pobles civilitzats desapareixen molt fàcilment a l'Estat espanyol. Si comptem bé, veurem que en 150 anys — d'ençà de les Corts de Cadix — deuen haver estat vigents ben poc temps. ¿Quina és doncs l'autoritat que ha d'anar reconeixent els drets de les nacionalitats? ¿Davant de qui els pobles hispànics demostraran que estan preparats? ¿Davant de l'Estat central actual? ¿Davant d'un parlament central reconstituït i recomençant l'experiència de les discussions estatutàries? ¿Davant de les instàncies del partit central també?

Aquest paternalisme federalista és profundament erroni i és la font de molts desastres de l'història contemporània.

Hi ha a la península pobles amb fortes aspiracions nacionals: els Països Catalans, Catalunya i València en primer lloc; Euzkadi, Galícia. Són precisament països on sovint la lluita pels drets democràtics de l'individu està més arrelada. Hi ha altres pobles que el centralisme ofegà fa segles i que foren les primeres víctimes d'aquest mal, tant en el terreny econòmic com polític: Aragó, Castella, Andalusia... Aquests pobles avui, essencialment moguts per les classes treballadores, es retroben i aspiren a una nova ordenació social i política. El veritable principi socialista, en aquest terreny de les nacionalitats, quan s'és demòcrata, és el principi d'autodeterminació dels pobles.

Aquest principi, nosaltres, socialistes catalans, el defensem per a Catalunya i pels altres pobles ibèrics. Però autodeterminació no vol dir separació. Vol dir que els catalans, igual que els bascs, que els gallecs o els castellans decidirem lliurement com volem governar-nos.

Que no ho decidiran al nostre lloc ni la guàrdia civil ni tampoc determinats juristes o intel·lectuals madrilenys, els quals, reunits o no en assemblea constituent, pretenen representar la quintaessència d'una Espanya que no ha existit mai. (Aquesta tradició jacobina els partits socialistes no l'han acceptat enlloc del món, menys a França i a Espanya — i així els ha anat).

Els socialistes aconsellarem als nostres pobles l'establiment de llaços federatius entre tots els pobles ibèrics i posar en comú determinades matèries: l'establiment d'un Estat confederal que ens relligui plenament a Europa i als pobles d'Amèrica.

El socialisme ibèric va retrobant-se avui. Es retroba precisament al lloc on ha de renèixer i actuar: a l'Interior del país. Ha de precisar la seva doctrina, sense confusions, i ha d'orientar les seves formes orgàniques adaptant-les a la realitat que vol estructurar. Aquest és el camí que els socialistes catalans hem emprés.

La Democràcia

WILSON I KHROUTCHEV

Aquest dia, 15 d'octubre del 1964 és pel món sencer, una magnífica il·lustració del que és la democràcia

Heus aci dos països. Un és poderosíssim, de dos cents milions d'habitants. De sobte, en plena nit, sense que la immensa majoria dels habitants ho sospitessin tan sols, heus aci que canvia el cap del govern. Els periodistes se n'enteren perquè veuen que es treuen els retrats del fin ara poderosíssim secretari del partit. El món comença a conèixer els rumors. El propi país els ignora encara. Fins que, el nou govern ja instal·lat, un comunicat oficial diu: « Nik'ita Kroutchev ha dimisit per raons de salut ». Els seus « successors han estat elegits per unanimitat ». (Tot-hom sap que això no és cert: el gendre de K no estava malalt i és molt jove, i altres alts funcionaris també; però tampoc els nous dirigents es preocupen de dissimular la mentida.)

Es despeguen els retrats — heus aci el signe de la « democràcia » a Rússia. El recort de Stalin és viu encara. Ara no s'afusella ja; però les discrepàncies, justes o injustes, qui les arbitra? El poble, no. Un equip de privilegiats. Que passarà ara? On va Rússia? On va el partit? Prop dels « xinesos » o contra els « xinesos » Un equip de privilegiats ho decideix. Democràcia, això? Democràcia popular? El nom escandalitza. Democràcia socialista? Encara més. Democràcia interna? Milions de comunistes del món s'han assabentat de la notícia pels diaris. Aquest homes no han decidit res Ho han decidit per ells. Són simples coses, objectes. L'alienació que Marx denuncià no és solament econòmica, és també política. La democràcia és una fe de dignitat humana.

L'arribada al poder de Wilson és l'altra cara de la qüestió. Tots els ciutadans durant setmanes i mesos han participat a la discussió. Han decidit lliurement, ells, els homes i dones d'Anglaterra, qui seria el nou governant. El destí el construïren ells mateixos. Amb dificultats i imperfeccions ja ho sabem (els grans diaris, els cacics rurals, les circumscripcions que donen diputats per la meitat d'electors, etc...). No hi fa res. Han decidit ells. Aquests homes avancen. Progressen en dignitat i progressaran també en justícia social. ¿Qui pot dubtar ni un moment dels camins dels socialistes? Només la democràcia alliberarà realment la persona humana de totes les servituds, les econòmiques i les altres: heus aci la lliçó del 15 d'octubre

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA